

DÉLMAGYARORSZÁG

Vasárnap, 1939. VI. 25.

KERESZTÉNY POLITIKAI NAPILAP

XV. évfolyam 143. szám

Szeged város és iparossága

Ünnepnapon ünnepi megemlékezéssel akarjuk szóvátenni azt a dicsőséges munkát, amit a szegedi iparosok immár egy évtizedet meghaladó idő óta végeznek a város anyagi és erkölcsi javainak gyarapítására. Még nincsenek lezárva azok a számadások, amelyek adataiból a tizenegyedik Szegedi Ipari Vásár sikerének grafikonja fog kirajzolódni, de máris észlelhetők azok a kézzelfogható eredmények, amelyek gazdagítják a várost minden statisztikai adattól függetlenül.

Nincs egyetlen vendéglátó iparos Szegeden, aki ne *hálálkodnék* a Szegedi Ipari Vásár megrendezéseért. Ehhez azonban hozzá szoktatott bennünket az eddig megtartott valamennyi vásár. A mostani vásár sokkal nagyobb sikert tud fölmutatni, mint a vendéglői forgalom emelkedését. Nemcsak a kiállítók és látogatók száma emelkedett örvendően, hanem a *vevők és megrendelők is*. A kiállító iparosok a vásár után a legtöbb esetben eddig is megkapták szorgalmuk és áldozatkészségük jutalmát azokban a megrendelésekben, amelyekhez az ipari kiállítás nélkül nem jutottak volna, az *idei vásár tíz napja alatt azonban több megrendelést kaptak a kiállító iparosok, mint amennyivel eddig bármelyik vásár után keresték őket fel*. Voltak iparosok, akik kiállított készítményüket a vásár alatt háromszor is el tudták adni. S a vásárnak ez a sikere megmutatkozott az egész szegedi forgalom emelkedésében; vannak kereskedők és iparosok, akik a *karácsony előtti forgalmat tudták elérni a Szegedi Ipari Vásár tíz napja alatt*.

Forgalmat, élénkséget, idegeneket, pénzt, megrendeléseket és bevételt, munkaalkalmakat és kereseti lehetőségeket nyújtott eddig mindig s fog ezentúl még nagyobb mértékben nyújtani az ipari kiállítás a városnak. S amikor azt látjuk, hogy a vásár évenként legalább 10—12.000 idegent hoz a városba, akik itt költenek és bevásárolnak, s amikor egyre erősödő meggyőződésé válik az is, hogy a városnak áldozni is kell az idegenforgalomért, mert elvesztett táptereit, elvesztett „életterét” csak az idegenforgalom emelkedése pótolhatja valamennyire, akkor a szegedi iparosság minden támogatás nélkül olyan gazdag, bőséges idegenforgalmat teremt a városnak, amihez egyébként súlyos áldozatok árán sem tudna szert tenni.

A Szabadtéri Játékokért azért kell a városnak áldozatokat vállalni, mert a nyári halott mozdulatlanságból a játékok élénk, pezsdülő életet varázsolnak a lélektelen falak közé. Senki nem sajnálja az áldozatoknak az elért eredménnyel arányos mértékét s inkább keveslik a város áldozatkészségét azok, akik tisztán látják az áldozatok vetésének termését is. Volt év, amikor a város másfélszázezer pengőnél többet költött a Szabadtéri Játékokkal teremtett idegenforgalom fenntartására s voltak vélemények, amelyek szerint még ezt az áldozatot is megérte az elért eredmény. De ha ez így van, akkor tizenegyévi hősi erőfeszítés, tí-

zenegyévi hűség és áldozatkészség után a szegedi iparosság is megváltotta a jogát ahhoz, hogy a város városi ügyet is lásson az ipari kiállításokban s ne engedje azt, hogy a fejlesztés eszközei hiányában elsorvadjon ez a nagyszerű eredményeket produkáló s ezeket a nagyszerű eredményeket még mindig fokozni tudó intézmény. Ha a város jelentős áldozatot hoz a Szabadtéri Játékok idegenforgalmáért, s nincs senki, aki ezeket az áldozatokat hiábavaló kiadásnak tekintené, akkor a város nem fogadhatja el a szegedi iparosságtól sem, hogy azok a maguk erejéből minden városi támogatás nélkül szolgáltatják a városnak az idegenforgalom másik, bőséges és sikeres forrását. A városnak részt kell kérnie az ipari kiállítás rendezésének terheiből. Ez az ipari kiállítás kinőtt már eddigi medréből. A szegedi iparosság minden városi támogatás nélkül ingatlant vásárolt, azon fölépítette a kiállítási csarnokot s mindezt a súlyos terhet csak

azért vállalta, hogy fejleszteni tudja évenkénti kiállítását. Most azonban újra az előtt az örvendős kényszerűség előtt áll, hogy tovább kell haladnia a fejlődés útján, mert az eddigi sikerek kiduzzasztották eddigi kereteiből a tizenegyéves intézményt. Erre a szegedi iparosság már nem képes, erejét messzemeghaladó áldozatokkal tudta a vásár az eddigi színvonalra is emelni. S nem is volna méltó a városhoz, hogy ne siessen az iparosság segítségére s ne ismerje el közvetlen városi érdeknek a kiállítás rendezésének fenntartását s kereteinek bővítését. Minél színvonalasabb a kiállítás, annál nagyobb az idegenforgalom, amit megteremt s minél nagyobb az idegenforgalom, annál élénkebb és gazdagabb az élet a város falai között. Nem a szegedi iparosság, a város idegenforgalmi érdeke követeli és sürgeti, hogy a város anyagi és erkölcsi támogatással tegye lehetővé az ipari kiállítás fejlesztését, kereteinek tágítását és színvonalának emelését.

A távolkeleti helyzet miatt

London siettetni szeretné a moszkvai tárgyalásokat

Halifax új utasításokat küldött Strangnek — Chamberlain beszéde Cardiffban: „Anglia és Németország közös erővel dolgozhatnak, de ez álom marad addig, amíg Németország nem ejti el a bizalmatlanságot”

London, június 24. Molotov külügyi népbiztos és a két nagyhatalom nagyköveteinek újabb találkozására a legjobb esetben csak a jövő hét közepén kerül a sör. Angol kormánykörökben most nyilvánvalóan Szovjetországgal közeledést várják. Londonban az a nézet alakult ki a Times szerint, hogy a következő lépést Moszkvának kell megtennie.

Halifax külügyminiszter hosszasan tanácskozott Majszki szovjetnagykövettel. A lapok úgy tudják, hogy Halifax a megbeszélés során igyekezett a szovjetnagykövet előtt tisztázni a balti államok határainak szavatolására nyújtandó garanciák kérdését. A külügyminiszter

továbbá bizonyos kétségeket is el akar oszlatni, amelyek a szovjetországi kormány részéről még mindig fennállanak.

Új utasítások

London, június 24. Lord Halifax külügyminiszter a Star szerint új utasításokat küldött Moszkvába az angol diplomáciai képviselőnek. A legújabb javaslat áthidalja az előző angol formula és a szovjetkövetelések közötti hézagot. Halifax lord nagy súlyt helyez a tárgyalások mielőbbi befejezésére, minthogy az angol-orosz egyezmény jelentékeny hatást gyakorolna a kínai helyzetre is.

Chamberlain beszéde a gyarmatokról és a fegyverkezésről

London, június 24. Chamberlain miniszterelnök szombaton Cardiffban mondott beszédét. A nemzetközi helyzetet érintve, kiemelte, hogy az uralkodópár kanadai és amerikai útja nagyon fontos szolgálatokat tett az angol birodalom egységének, az angol és amerikai nép közötti barátságának, amire nagy szükség van manapság, amidőn szédítő fegyverkezési verseny folyik és határozatlan, de messzemenő követeléseket támasztanak, amelyek mögött kifürkészhetetlen szándékok rejlenek.

— Dúskálkódó népnek tüntetnek fel bennünket, amely a nincstelen országokkal áll szemben, — folytatta Chamberlain. — Igaz ugyan, hogy az angol lobogó leng a föld területének olyan nagy része fölött, mely nem áll arányban a kis angol szigetek területével, de senki sem állíthatja, hogy kizsákmányoltuk gyarmatainkat. Ellenkezőleg, az általunk kormányzott or-

szágok megbízottaként járunk el és igyekeztünk javítani az elmaradottabb fajok viszonyain, hogy saját lábukon járhassanak. Bizonyára mi is követtünk el tévedéseket, amelyekből okulni igyekeztünk. A nagy dominiumok ma már önálló testvérm nemzetek.

A fegyverkezések óriási költségeiről Chamberlain ezeket mondotta:

— Az ágyúk, a bombák, a hadirepülőgépek nem hajtanak hasznót. Ha ma véget ér az öldöklő szerszámok örült halmozása, az abban résztvevő nemzeteknek gondoskodniuk kell majd munkaalkalmak szerzéséről és az adósságok törlesztéséhez szükséges jövedelemről.

A helyzet tragikumát abban látom, hogy Európa jövőjét hamis, indokolatlan gyanúsítások terjesztése mérgezi meg.

A német néppel pl. azt igyekeznek elhitetni,